

a kazánház

[2014. március]

az utcánk olyan volt mint egy lányom
vízként gyűlt benne a renyhe romlottság
az istentelenségre is restek mondta D.
tanító a szemközti tömbházból aki gyűlölt
mindenkit még azelőtt hogy fiát elvesztette
egy autóbalesetben velünk iskolája diákjaival
különösen szigorúan bánt a tér ahol vajszinű
Ladája parkolt volt a focipályánk a tanító és
a bolond patikus csatárokat megszegyenítő
gyorsasággal vetették rá magukat labdánkra
ahányszor bepattant a kis kertjükbe ahol csak
fű nőtt virág alig

a patikus mint egy természetes lágy húsú nő
mégis fürgén szaladt hullámzott hasa melle
kandi vízfejű fiacskája malacként visított az
ablakban és ez félelmetessé tette sokszor alig
találtunk menedéket a garázssort kerülgettük
majd a lakatra fellépve toltuk fel magunkat
előbb a garázs onnan a kazánház alacsonyabb
szintjére majd feljebb rebbentünk mint madarak
légtáncoltunk a szurokkal leöntött tetőn a világ
jól állt nekünk fentről madarak fészkének tűnt
anyám virágoskertje

a kazánházért mindenki haragudott apám is
anyám is a kazánház J. is a latorhaverom ő
hívott így de majdnem megfulladt félrelyelt
amikor először mutatkoztam be neki hogy
négyéves partiképes fiatalember nőtlen a
kazánháztető senkinek nem tetszett a tanító
még a patikus sem kergetett tovább ha látta
hogy fent vagyunk a csurig telt felhők alatt
a hőség sem üldözött csak egy röpke isten
járt a nyomunkban akkor viszont el- vagy
lemaradt amikor a karácsonygyerek kabátja
vadul csapkodott azt hittem szárnya van és
kisimult apró hűvös homloka feje alatt rózsa
nyílt nőtt hízott

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Dimény Árpád

Látó Szépirodalmi Folyóirat